”Bärare av det hopp som har fötts ur Kristus”

Biskopens herdabrev vid jubelårets slut – 30.11.2025 (första söndagen i advent)

Kära bröder och systrar i Kristus,

jubelåret 2025 närmar sig sitt slut. Under dess gång har vi på många sätt fått erfara Guds barmhärtighet och trofasthet. Nu, i och med den första söndagen i advent, inbjuder de liturgiska läsningarna oss att i hoppet se framåt, att stärka vårt förtroende för Guds löften och att förbereda oss på att ta emot Kristus som kommer till oss.

Adventens centrala budskap är detsamma som profeten Jesaja uttalar: ”En dag skall det ske att Herrens tempelberg står där orubbligt… och folken skall strömma dit.” Denna syn av fredens berg påminner oss om att Gud leder historiens gång. Adventen öppnar våra ögon för den tid då Guds frid inte bara är ett löfte utan en verklighet. Vi är redan nu kallade att vandra i hans ljus och göra våra liv till ett tecken på fred i världen.

I psalmen svarar vi på denna kallelse med glädje: ”Vi går med glädje till Herrens hus.” Glädjen över att gå in i Guds hus är ingen yttre fest, utan en inre rörelse mot Gud, som kallar oss till gemenskap med sig. Även om världen omkring oss är orolig, påminner pilgrimens glädje oss om att vi vandrar mot ljuset och att Herren styrker oss på vägen.

Den helige Paulus uppmanar oss att vakna: ”Det är dags att vakna ur sömnen… ikläd er Herren Jesus Kristus.” Adventen är en tid för andlig vaksamhet. Att ikläda sig Kristus innebär att ta emot hans nåd, hans mildhet och hans sanning. Det är en kallelse att vända sig bort från mörkret och träda in i Guds dags ljus.

I evangeliet säger Jesus: ”Var beredda, ty Människosonen kommer i en stund då ni inte väntar det.” Med dessa ord vill Jesus inte väcka rädsla, utan uppmuntra till förtröstansfull vaksamhet. Varje dag är en ny möjlighet att bereda vårt hjärta för mötet med honom – i bön, i kärlek och i tjänst. Den som lever i Kristi ljus kan med glädje vänta på hans ankomst.

Därför vill jag uppmuntra er att läsa evangeliet varje dag under denna adventstid. Guds ord är levande, och i det är det Herren själv som talar till oss. När vi lyssnar till hans röst, öppnar han våra hjärtan, tröstar oss och kallar oss att leva i kärlek. På evangeliets sidor finner vi vad Gud önskar av oss, men också vad han ger oss: ljus, frid, förlåtelse och kraft.

Det vi tar emot i bön och meditation är inte avsett att stanna enbart inom oss. Guds gåvor kallar oss till konkreta gärningar: till kärlek, rättvisa och tjänst. Genom att leva så kan vi föra Jesu närvaro vidare till vår omgivning och bli hoppets vittnen – såsom påve Leo XIV påminner oss.

När jubelåret avslutas kallar Herren oss att fortsätta på den levande hoppets väg. Det handlar inte om ett lätt eller flyktigt hopp, utan om ett hopp som föds ur mötet med Kristus – med Immanuel, Gud med oss.

När julen närmar sig öppnar vi våra hjärtan så att Jesus kan födas på nytt i oss: i våra tankar, i våra hjärtan, i vår vardag, i våra familjer, på våra arbetsplatser, bland vänner och grannar. När vi tömmer oss själva – på vår stolthet, våra rädslor och våra sår – kan vi låta Gud fylla oss med sitt eget ljus.

Må denna adventstid vara en tid av tystnad, försoning och ödmjuk tjänst. Låt oss lyfta blicken mot honom som kommer. Då kan vi också förmedla till andra det kristna hoppets glada ansikte.

I broderlig tillgivenhet välsignar jag er alla i Herrens namn och ber att Jungfru Maria, hoppets moder, må vandra med oss på vägen mot julen.

I Kristus, som är vår rättfärdighet och vår fred,

er biskop, som älskar er och utan uppehåll ber för er,

+ Raimo